

จริง

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “พระบิณฑบาตยื่นให้พรเป็นอาบัติทุกกฏ”

กราบนมัสการหลวงพ่ोज้าคะ วันนี้โยมเห็นมีคนโพสต์ลงในเฟซบุ๊ก ว่า พระบิณฑบาตยื่นให้พรเป็นอาบัติทุกกฏจริงหรือไม่จ้าคะ ก็เห็นพระวัดบ้าน พระในเมืองก็ยื่นให้พรกัน แต่ก็ยังไม่เคยเห็นพระวัดป่าให้พรหลังจากตักบาตรแล้วคะ ขอโอกาสหลวงพ่อพิจารณาด้วย

ตอบ : ไ้กรณีนี้อุบัติถึงว่า พระบิณฑบาตยื่นให้พรเป็นอาบัติทุกกฏจริงหรือไม่จริง

จริง จริงแน่นอน ยื่นให้พรเป็นอาบัติทุกกฏ ที่นี้เพียงแต่ว่ากรณีนี้นั้นเป็นคำถามเขาเขียนในเฟซบุ๊กนะ ไม่ใช่พระสงฆ์ตอบขึ้นมา ไม่ใช่ มันเป็นคำถามอยู่ในเฟซบุ๊ก แล้วเขาไปเจอเข้า แล้วเขาเขียนมาถามว่าพระบิณฑบาตยื่นให้พรเป็นอาบัติทุกกฏจริงหรือไม่

จริง จริงเพราะอะไร จริงเพราะมันอยู่ในเสขียวัตถ์ เวลาสวดปาฏิโมกข์ เสขียวัตถ์ ภิกษุแสดงธรรม คฤหัสถ์นั่งอยู่ เป็นอาบัติทุกกฏ ถ้าพูดถึงเว้นไว้แต่คนป่วย ถ้าคนป่วย ภิกษุยื่นแสดงธรรม คนป่วยเขาป่วย อย่างนั้นอนุโลม แต่ถ้าเขานั่งอยู่ เรายื่นอยู่ การยื่นอยู่คือการแสดงความเคารพ ในสมัยพุทธกาล เวลาที่มีผู้ใหญ่เข้ามาในหอประชุม ทุกคนจะยืนขึ้น เวลาพระประธานจะจุดธูปจุดเทียน พระทั้งหมดต้องพนมมือ บางวัดยืนขึ้น การยืนขึ้นคือความเคารพ

แล้วเรายืนอยู่ เราแสดงธรรม การให้พรคือการแสดงธรรม เพราะว่า ยถาฯ มันเป็นการที่ว่าเมื่อก่อนเวลาเขาให้พร ให้พรคือให้แสดงธรรม พอให้แสดงธรรม แสดงธรรมกันไม่ได้ พอแสดงธรรมไม่ได้ สังคมไทยเขาถึงเรียบเรียงบทยถาฯ นี้ขึ้นมา แล้วให้พระท่องจำ ท่องจำ เวลาใครใส่บาตรก็ให้พร ให้พรคือการแสดงธรรม

การแสดงธรรมอย่างนั้นเป็นอาบัติทุกกฏจริงหรือไม่

จริง เป็นอาบัติทุกกฏเพราะมันเข้าองค์ประกอบ มันเข้าองค์ประกอบของเสขยวัตร เข้าองค์ประกอบในศีล ๒๒๗ ครอบองค์ประกอบเลย เป็นอาบัติชั่วๆ มันเป็นอาบัติชั่วๆ

ฉะนั้น เขาบอกว่า เห็นแต่วัดบ้านเขาทำ ไม่เคยเห็นวัดป่าเขาทำเลย

วัดป่านะ สมัยหลวงปู่มั่น สมัยหลวงปู่มั่นอยู่ที่หนองผือ เวลาบิณฑบาตที่หมู่บ้านแล้ว มันกลับมามันหลายกิโล พอหลายกิโล เขาก็มีศาลาบิณฑบาตอยู่ที่ชายหมู่บ้าน เวลาหลวงปู่มั่นท่านไปบิณฑบาตกลับมาแล้ว ประชาชนเขาจะมารวมกันที่ชายบ้านนั้น ช้างหมู่บ้านนั้น แล้วชาวบ้านเขาจะทำเป็นหอบิณฑบาต คือเขาทำเป็นศาลาน้อยๆ ไว้ หลวงปู่มั่นท่านจะมานั่งลง มันเป็นเหมือนกับทำศาลาทำแคร่ไว้ ทำแคร่ไว้ให้พระนั่ง พอพระนั่งแล้ว หลวงปู่มั่นท่านจะให้พร

แต่ให้พร ท่านไม่ใช่ยื่นให้พร ท่านจะไม่ให้พรพร้าเพรื่อ ท่านบิณฑบาตเสร็จแล้ว บิณฑบาตเสร็จแล้วไม่ให้โยมตามมาวัด ไม่ให้โยมตามมาวัด แต่เขาทำแคร่ไว้ ทำร้านไว้ให้บิณฑบาต พระป่านะ เวลาไปบิณฑบาตที่ไกลๆ เวลากลับมา เขานัดกัน ถ้าเราไปอยู่อีสานบางหมู่บ้าน ไปอยู่บางที่ บิณฑบาตมันไกลมาก พอไกลมาก ให้ประชาชน ให้ชาวบ้านเขาเดินมาครึ่งทาง พระเดินไปครึ่งทาง ไปเจอกันตรงนั้น แล้วบิณฑบาตเสร็จแล้วมันมีศาลาอยู่ที่นั่น เขาก็จะให้พรที่นั่น ต้องนั่งลงไถ่ นั่งลง เพราะการแสดงธรรมคือการเคารพธรรม

พวกเรามันใกล้ชิด มันคุ้นชิน เวลาการแสดงธรรมๆ แสดงธรรมคือเหมือนเรา เวลาให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง ให้ธรรมะ ให้ธรรมะคือให้ปัญญา การแสดงธรรมคือการให้ปัญญา การให้ปัญญา ผู้ที่รับฟังนั้นถ้ารับฟังด้วยความเคารพ มันจะได้คุณประโยชน์ ถ้ารับฟังด้วยความเหยียดหยาม รับฟัง แต่เขาไม่เคารพ ไม่เคารพคือมันดูถูกใจ นรกก็ไม่มี สวรรค์ก็ไม่มี นิพพานก็ไม่มี พระก็พูดไปพร้าเพรื่อ เห็นไหม นี่คือไม่เคารพ ไม่เคารพคือมันต่อต้าน มันไม่เป็นประโยชน์หรอก

ฉะนั้น ถ้าเป็นประโยชน์นะ เวลาหลวงตาท่านจะบอกว่า ถ้าใครฟังเทศน์ของท่านโดยไม่มี ความเคารพ ท่านจะไม่เทศน์เลย ก่อนที่หลวงตาจะเทศน์ ท่านจะหลับตา หลับตา ท่านกำหนดจิตดูว่ามันควรแสดงอย่างไร ควรทำอย่างไร แล้วถ้าคนไม่เคารพ พูดไปมันมีการ

ต่อต้าน การต่อต้านไม่เป็นประโยชน์เลย ฉะนั้น ย้อนกลับไปในธรรมวินัย ถ้าคนมีศรัทธามีความเชื่อ เขาจะเคารพของเขา

ฉะนั้น สิ่งที่ว่ามันครบองค์ประกอบ พระปิณฑบาทแล้วยื่นให้พรเป็นอาบัติทุกกฏ

จริง จริง แล้วจริง ทำไมพระเจ้าทำกันทั่วบ้านทั่วเมืองละ ทำกันไปหมดเลย ทำไปหมดเห็นไหม อันนี้มันเหมือนกับผู้ที่เป็บัณฑิตเขามีความทุกข์กังวลในหัวใจนะ เวลาวัยรุ่น มันภาษาวัยรุ่น ภาษาของมันเขาเรียกว่าภาษาวิบัติ ใ้พวกที่เป็นนักภาษาศาสตร์เห็นวัยรุ่นมันพูดภาษาสมัยใหม่ เราก็ไม่รู้กั้กับเขาหรอก เพราะเราก็ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น

นักภาษาศาสตร์เขาเป็นทุกข์เป็นร้อนว่าภาษาวิบัติ มันจะเสียหายไปข้างหน้า ภาษาไทยมันจะคลาดเคลื่อน ฉะนั้น เวลาเขาก็เป็นห่วงไป พวกอนุรักษ์นิยมเขาก็รู้สึกว่าเป็นห่วงเป็นกังวลมาก ฉะนั้น ใ้พวกที่เขาเป็นหัวสมัยใหม่เขาบอกว่า ภาษามันเหมือนสิ่งมีชีวิต มันเปลี่ยนแปลงตลอด มันมีวิวัฒนาการของมัน ถ้ามันมีวิวัฒนาการของมันนะ มันเคลื่อนไหวตลอด

ที่นี้การเคลื่อนไหว ภาษาวัยรุ่นมันเป็นภาษาสมัยใหม่ เดี่ยวมันก็หายไป แต่หลักภาษาของเรา เราต้องมั่นคง เห็นไหม ภาษาศาสตร์ ภาษาวัยรุ่นมันจะมีภาษาแสดงมาตลอด ถ้าใครบัญญัติศัพท์ใหม่แล้วติดตลาด แหม! คนนั้นมีหน้ามีตามาก ฉันทบัญญัติศัพท์ อู๋! ศัพท์ใหม่ นี่ภาษาวัยรุ่น นี่ภาษาศาสตร์ มันมีวิวัฒนาการของมันไป ถ้ามีวิวัฒนาการของมัน แต่ภาษาไทยมันก็ยังอยู่เป็นภาษาไทย ใ้ภาษาที่มันเป็นภาษาวัยรุ่น มันมาชั่วคราวๆ ใ้ันนี้เป็นความชั่วคราวนะ

ประเพณีวัฒนธรรมของเรามันเหมือนเป็นสิ่งมีชีวิต มันมีวิวัฒนาการของมัน มันมีวิวัฒนาการของมัน ถ้าวิวัฒนาการของมัน มันจะเปลี่ยนแปลงของมันไป แต่โดยหลักเราก็ต้องมีศีลธรรม เราเป็นชาวพุทธ เราก็ต้องระลึกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นหลัก ถ้าเป็นหลักมันจะเป็นความจริงอย่างนี้ ถ้าเป็นความจริงอย่างนี้

ที่นี้สิ่งที่วิวัฒนาการของวัฒนธรรมประเพณี ประเพณีวัฒนธรรมมันมีสิ่งมีชีวิต มันเปลี่ยนแปลง แต่เปลี่ยนแปลงอย่างนี้ มันเปลี่ยนแปลงแล้วมันต้องมีหลักเกณฑ์ของมัน มันไม่ให้เปลี่ยนแปลงจนถอนรากถอนโคน วิวัฒนาการของมันมี แต่มันก็ต้องมีจุดยืนของมัน มันมีจุดยืน

ของมัน สิ่งที่มาชั่วคราวๆ ชั่วคราวมันก็เปลี่ยนแปลงของมันไป แต่หลักการยังอยู่ อันนี้พูดถึง ประเพณีวัฒนธรรม เรื่องภาษาศาสตร์ เรื่องหลักการมันก็มีของมัน นี่วิวัฒนาการนะ

เพราะเวลาเราไป โยมเขาถาม เวลาเขาโต้แย้งกันเขาบอกว่า สมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้สร้างพระพุทธรูป ใ้ที่สร้างพระพุทธรูปนี้ผิดหมดเลย ผิด ผิดทั้งนั้น เพราะมันไม่มีอยู่ในสมัยพุทธกาล เขามาถามเรานะ

เราบอกว่า มันเป็นวิวัฒนาการของชาร์ลส์ ดาร์วิน วิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต สิ่งใดที่ แข็งแรง สิ่งใดที่แข็งแกร่งกว่า มันมีวิวัฒนาการ มันเจริญกว่า ใ้ที่อ่อนด้อยก็ต้องตายไป นี่ก็ เหมือนกัน วิวัฒนาการ วิวัฒนาการของพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ มีคนพยายามจะสร้างสิ่งเคารพ ท่านไม่ให้ ท่านบอก ถ้าสร้างสิ่งเคารพแล้ว สิ่งนั้นมันจะเป็นเป้าหมายของคน แต่ธรรมะมันสูงมาก ธรรมะมัน ละเอียดอ่อนกว่าเราจะรับสิ่งที่ว่าเป็นสัญลักษณ์ มันทำให้คนที่เดินทางมันไขว้เขวหมด เพราะอะไร เพราะสังคมมันเป็นความจริง ฉะนั้น สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ ท่านไม่ให้ทำ ที่นี้ไม่ให้ทำ พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว มันถึงว่า คน เวลาเคารพบูชาเขาถึงได้ทำของเขา

ทีนี้บอกว่า ถ้าพระพุทธรูป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อนุญาตให้ทำ ทำไมพวกเรา ทำกันล่ะ

พวกเราทำ พวกเราทำมันก็ต้องมีสติปัญญา เพราะอะไร เพราะเป็นสัญลักษณ์ เป็นสิ่ง ที่เราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่มั่นท่านแกะพระพุทธรูปเองเลย แล้วท่าน เคารพบูชาของท่าน ท่านระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ท่านไว้เป็นสิ่ง ระลึกอยู่

ทีนี้สิ่งระลึกอยู่ ถ้าเรามีคุณธรรมในหัวใจต้องมีสิ่งระลึกข้างนอกด้วยหรือ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมนะ อนุภพพิภพ พุดถึงคนที่เขายัง เข้าถึงไม่ได้ นั้นระดับของท่าน มันมีระดับของท่าน ระดับของศีล ระดับของภาวนา ถ้าระดับของ ท่าน ให้เขาฝึกหัดทำท่านของเขา ทำท่านแล้วได้บุญกุศล บุญกุศล จิตใจมันเบา ถ้าเวลามันเกิด

โดยสัจจะ โดยที่เราไม่ต้องไปได้แย้งทางวิทยาศาสตร์ของชาร์ลส์ ดาร์วินเลย มันวิวัฒนาการของมัน

ถ้าจิตมันเบา จิตมันวิวัฒนาการของมัน มันมีบุญกุศลของมัน เวลามันตายไปมันก็ลอยขึ้นสูง ถ้าจิตคนที่มันมีแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง จิตมันหนักหน่วง เวลายาตายมันจะไปไหนล่ะ มีแต่ความอาฆาตมาดร้าย เวลามันตายมันจะไปไหน มันชัดเจนของมัน ถ้ามันชัดเจนของมัน ถ้าระดับของท่าน ถ้าเขาทำทาน บุญกุศลของเขา จิตเขาเบา จิตเขาลอยขึ้นที่สูงคือ เทวดา อินทร์ พรหม ถ้าเทวดา อินทร์ พรหม ถ้าทำบุญกุศลได้เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม ให้ถือเนกขัมมะ ถือเนกขัมมะแล้วท่านถึงเทศน์อริยสัจ

จิตใจของคนมีวิวัฒนาการของมัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงแสดงธรรม ถึงแสดงอริยสัจ เริ่มต้นขึ้นมา คนที่หยาบๆ ขึ้นมา แสดงอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย มั่นกดถ่วงใจ คนเรามันทุกข์อยู่แล้วใช่ไหม พอคนเราทุกข์อยู่แล้ว พูดเรื่องทุกข์มันยิ่งทุกข์หนักเข้าไปอีก คนเราทุกข์อยู่แล้ว ท่านพูดถึงบุญกุศล พูดถึงอะไร จิตของมันมีการเคลื่อนไหว แล้วบอกว่าข้อเท็จจริงมันเป็นแบบนั้นนะ เป็นเรื่องอริยสัจ นี่ทุกข์ประจำธาตุขันธ์ ทุกข์ประจำของเรา

คนเรามันมีความบกพร่องในใจ แล้วเราก็ไปชี้แต่สิ่งที่เป็นความบกพร่องในใจ มันก็ยิ่งทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้อนใช่ไหม แต่คนเราที่มันมีความทุกข์อยู่ในใจ ใช่ มีความทุกข์อยู่ในใจ แต่ทุกข์นี้ถ้าพูดถึงมันเป็นธรรมนะ ทำจิตของมันให้จิตมันเบา จิตของมันมีสัมมาสมาธิ ถ้ามันย้อนกลับมาแล้ว มันไม่ใช่ว่า ทุกข์ของเรามันมีทุกข์อยู่แล้ว แล้วไปทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้อน

ทุกข์ของเรามันมีอยู่แล้ว มันเป็นความจริง มันเป็นอริยสัจ แต่เรามีสติมีปัญญา สติปัญญา จิตที่มีอิสรภาพ จิตที่เป็นสัมมาสมาธิ มันมีหลักเกณฑ์ของมัน แล้วมันย้อนมามองเฮอ! ถ้าเราไปติดข้องอยู่อย่างนั้น ผลของวิภูษะมันก็เหยียบย่ำหัวใจเราอยู่อย่างนั้น ถ้าเราเอาจิตใจของเราพ้นออกมาเป็นอิสระ พ้นจากการกดถ่วงของมัน เห็นไหม จิต ถ้าทุกข์นั้นเป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา มันก็กดถ่วง มันก็เป็นปมด้อย แต่ถ้าจิตของเราออกจากความกดถ่วงอันนั้น ออกมาเป็นอิสระ เป็นสัมมาสมาธิ แล้วมันกลับไปดูขึ้นมา ใ้ปมด้อยเลยกลายเป็นปมเด่นเลย

ใ้ปมด้อย เพราะปมด้อยอันนี้ทำให้เรากดถ่วงใจ แต่พอจิตมันสงบแล้วมันไปเห็นเข้า ใ้โฮ! เห็นธรรม เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เห็นอริยสัจ เห็นทุกข์

ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ทุกข์ควรกำหนด ให้อันเป็นปมด้อยที่มันกดถ่วงเรา เรากำหนด กำหนดจิตใจให้มันปลอดโปร่ง ให้มันพิจารณาของมันไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดถึงเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องภาวนา

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ สิ่งที่เป็นตัวแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น พระพุทธรูป เป็นสัญลักษณ์ ถ้าเป็นสัญลักษณ์ มันก็ต้องมีคนที่มีปัญญา มันจะเป็นประโยชน์

เวลาไปหาหลวงตา หลวงตาจะถามว่า มากกราบพระๆ กราบถึงพระไหม

เพราะมันเป็นวิทยาศาสตร์ โลก เด็กๆ มันทั้งดิงพ่อแม่มันทั้งนั้นนะ พ่อแม่พาลูกมาวัด ให้อุ้มมันเพื่งเรียนวิทยาศาสตร์มาไง “ไปทำไมวัด พระก็มาจากคน พระพุทธรูปก็มาจากอิฐ หินปูนทราย มันก็เกิดมาจากทองเหลือง” มันก็คิดแบบวิทยาศาสตร์ไง “เออ! เรายังมีปัญญา เนาะ เรามองทะเลเลย พระพุทธรูปที่หล่อมานี้มันเป็นทองเหลือง เอ! แล้วพ่อแม่เราเป็นพ่อแม่ เรามากราบทองเหลืองทำไม เออ! กราบทำไมทองเหลือง” นั่นคิดแบบวิทยาศาสตร์

แต่หลวงตาท่านบอกว่า กราบถึงพระไหม กราบถึงพระคือกราบถึงเมตตาธรรม ถึง ปัญญาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อันนี้เป็นแค่สัญลักษณ์ รูปเคารพเป็นสัญลักษณ์ แต่เรากราบถึงปัญญาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อน ที่เกิดอัสวักขยญาณทำลายกิเลสในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็น **สตถา เทวมนุสฺสานํ สอนเทวดา อินทร์ พรหมทั้งหมด**

แม้แต่เทวดา อินทร์ พรหมเขายังไม่รู้เรื่องอย่างนี้เลย แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้เรื่องอย่างนี้ แล้ววางไว้สอนพวกเราให้ตาตำๆ ให้ศึกษา ให้อาศึกษาเราก็ดูทองเหลือง

ทองเหลืองมันเป็นแร่ธาตุ เขาก็หล่อขึ้นมาเป็นทองเหลือง ทองเหลืองเขาไปทำเป็น เครื่องยนต์กลไกเยอะเยอะไปหมด แต่เราเอามาหล่อเพราะเรามีวัฒนธรรมไง เรามีวัฒนธรรมของเรา เราหล่อ เราหล่อขึ้นมาเป็นรูปเคารพ คนที่จิตใจ ระดับของท่าน ระดับของเด็ก “ไปวัดไปทำไม”

“ก็ไหว้พระ”

“แล้วให้ที่ไหน”

“ก็ให้ตรงนี่ไง ให้พระพุทธรูปนี่ไง”

มันเป็นวิธีการสอนเด็กให้มันโตขึ้นมาไง นี่วิวัฒนาการของดาวิน

เพราะเขาบอกว่า เวลาเขาหล่อ พระพุทธรูปไม่มีก็หล่อ หลวงพ่อบอกว่าหล่อได้

เวลาภิกษุ พระบิณฑบาตแล้วยืนให้พรเป็นอาบัติทุกกฏ ทำไมบอกว่าเป็นอาบัติละ

มันเป็นอาบัติเพราะมันครบองค์ประกอบไง มันเป็นอาบัติเพราะมันเป็นกฎหมายในกฎหมายคือเสขยวัตร เสขยวัตรเท่าไร ๗๕ เสขยวัตรมันศีล ๒๒๗ ปาฏิโมกข์สวดทุก ๑๕ วัน นี่คือกฎหมายบังคับใช้ไง แล้วบังคับใช้แล้ว แล้วทำไมเป็นอย่างนี้ละ ทำไมพระเราเป็นอย่างนี้ละ

เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าเวลาเป็นพระผู้ใหญ่ กรณีนี้ละ เวลาพูดเรื่อยๆ ไป มันยาว มันยาวเพราะอะไรรู้ไหม มันยาวเพราะว่าสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เวลาเจ้าเมืองเชียงใหม่มานิมนต์เจ้าคุณอุบาลีฯ ขึ้นไปเผยแผ่ธรรม ขึ้นไปเผยแผ่ธรรมนะ เจ้าคุณอุบาลีฯ ขึ้นไป ไปนี้มันเผยแผ่ธรรมหลายกรณี มันทับซ้อนกัน เรื่องของลัทธิอื่นด้วย เรื่องของพระในพระพุทธศาสนาด้วย

เวลาเจ้าคุณอุบาลีฯ ขึ้นไปทางเชียงใหม่ ขึ้นไปเชียงใหม่ เพราะตอนนั้นมันอยู่ในการปกครอง มันเกี่ยวถึงกัน เจ้าคุณอุบาลีฯ ไปเห็นพระชีม้า พระกินเหล้า วัฒนธรรมของทางเหนือเขา เขากินข้าวเย็นนะ ตอนเย็นเขากินข้าวได้

แล้วพอถูกต้องไป เวลาพระถูกต้องไปเมื่อก่อนนะ ถูกต้องไปแล้วต้องเห็นวัฒนธรรมเขา เราถูกต้องไป พอตกเย็นเขาจะมีเถาผลไม้มาแล้ว มาถวายพระ ด้วยพระเดินถูกต้องมาเหนื่อยมาก ทุกข์ยากมาก อยากจะได้บุญ อยากจะอุปัฏฐาก ที่นี้อุปัฏฐาก เขาเอาพวกผลไม้มาให้ ถ้าเราไม่รับหรือเราไม่ฉันของเขา เราทำลายน้ำใจเขาไหม เขาเคารพนะ เขารักของเขา แล้วเขาเห็นว่าเราทุกข์ยาก เดินมาไกล เดินมาลำบากมาก แต่วัฒนธรรมของเขาไง วัฒนธรรมของเขา เขาเป็นอย่างนั้นไง

ทีนี้เจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านขึ้นไปนะ ท่านเข้าไปวางรากฐานไว้ ส่งพระจากเชียงใหม่มาเรียน ในกรุงเทพฯ มาเรียนในกรุงเทพฯ มาเรียนถึงธรรมวินัยว่าอะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ นี่มันพัฒนา มาเยอะแล้วนะ ถ้ามันไม่พัฒนามาเยอะ สมัยก่อนนั้นเวลาขึ้นไป เพราะว่าดูประวัติเจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านไปเห็นพระ พระในเชียงตุงขี่ม้า กินเหล้า เหมือนในหนังจีนนะ พกดาบ แล้วเราเห็นพระทำอย่างนั้น เราตกใจไหม ถ้าเราเห็นพระทำอย่างนั้น เราตกใจ แต่พอมันพัฒนาขึ้นมาแล้ว ใจ มันพัฒนาขึ้นมาแล้วนะ

แล้วสมัยครูบาศรีวิชัย เพราะครูบาศรีวิชัย เพราะเจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านขึ้นไป ไปอยู่ยุคเดียวคราวเดียวกับครูบาศรีวิชัย แต่ก่อนที่ครูบาศรีวิชัยจะถึงยุคนี้ ทางพระบ้านเขาจับครูบาศรีวิชัยต่างๆ แล้วส่งมากรุงเทพฯ ส่งมากรุงเทพฯ สมเด็จสมณเจ้าฯ สอบแล้ว สอบแล้วว่ามันไม่ผิด ส่งกลับขึ้นไป

เราจะบอกว่า ประเพณีวัฒนธรรมแต่ละพื้นถิ่น ถ้าคนเราไม่มีสติปัญญาขึ้นไป มันแรง คือว่าคนเขาเชื่ออย่างนั้นไปหมดเลย แต่เราไปเห็นถูกเห็นผิด เราจะไปฝันได้ไหม นี่มันเป็น วัฒนธรรมพื้นถิ่น นี่ไง เวลาบวชแล้ว ถ้าศึกษาเรื่องนี้ไป เราจะเข้าใจเลยว่า อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้ อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ แล้วถ้าศึกษาได้อย่างนี้แล้ว ฝ่ายปกครอง พระบวชมาแล้วมัน มีการศึกษาไป บวชมาแล้วเขาต้องเรียนนักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก อะไรมันศึกษาแล้ว มันก็ต้องรู้ถูกรู้ผิด แต่ทำไมจิตใจของพระมันอ่อนแอ อ่อนแอ เห็นแก่โลกธรรม ๘ เห็นแก่การ สรรเสริญ เพราะอะไร เพราะพระเราเวลาบิณฑบาต ถ้าเจอสังคมอย่างนี้ เวลาสังคมอย่างนี้เขา บอกว่า ใส่บาตรแล้ว บันพรๆ

คือบันพรต้องให้พร ถ้าไม่ให้พรคือไม่ได้บุญ แล้วพระจะฝันกับกระแสนอย่างนี้ได้ไหม เพราะว่าเวลาพระถูกต้องไปมันจะมีประสบการณ์อย่างนี้ เวลาเขาใส่บาตรเสร็จแล้วเขานั่งลงเลย “บันพรๆ”

ภาษาเขาว่าบันพรคือขอแบ่ง บันพรต้องให้พร ถ้าให้พรก็เป็นอาบัติทุกกฏ แล้วเขาก็บันพร เขาก็เชื่อของเขาอย่างนั้น เขาทำของเขาขึ้นมาอย่างนั้น ถ้าเขาทำอย่างนั้นบ้าง ถ้ามันมีการศึกษาแล้ว การศึกษาแล้วมันก็ต้องแยกแยะว่าอะไรจริงอะไรไม่จริง อะไรปลอมหรือไม่ปลอม อะไรทำได้หรือทำไม่ได้

ถ้าอย่างนั้นะ ถ้าเราทำกัน จะว่าเราทำกันโดยความเห็นโดยส่วนตัว แต่ถ้าทำโดยที่สาธารณะ ทำที่คนเห็น มันผิดไหม เหมือนกับเจ้าหน้าที่รัฐ แล้วถ้าทำผิดกฎหมายนี่ผิดไหม ผิดแล้วนี่เสขียวัตรก็ท้องถิ่นอยู่ทุกวัน อุบาสถก็ลงทุกวัน เสขียวัตร ภิกษุยืนอยู่ ภิกษุยืนอยู่ แสดงธรรม มันมีมาหมด บิณฑบาตเป็นวัตร บิณฑบาตเป็นวัตรมันอยู่ในเสขียวัตรทั้งหมด ถ้าอยู่ในเสขียวัตรทั้งหมด คือว่าธรรมวินัยมันบังคับไว้ บังคับไว้ แล้วเราทำอย่างไร

ฉะนั้น สิ่งที่เขาบอกว่า สิ่งที่ว่าพระบิณฑบาตยืนให้พรเป็นอาบัติทุกกฏจริงหรือไม่

จริง ที่นี้จริงแล้วทำไมเขาทำกันทั่วไปละ ทำกันทั่วไป ถ้าทำกันทั่วไป เขาบอกว่า แล้วพระป่าไม่ทำ เขาเห็นแต่พระในเมืองเขาทำอย่างนั้น พระป่าไม่ทำ

พระป่าก็ทำ ผู้ถามรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นพระป่าหรือใครไม่เป็นพระป่า เวลาพระตอนเข้าออกบิณฑบาตเหมือนกันหมด แล้วอันไหนเป็นพระป่าหรือไม่เป็นพระป่า

พระป่าหรือพระบ้านนี่นะ มันก็พระเหมือนกันนั่นแหละ เพียงแต่ว่ามันก็ธรรมวินัยอันเดียวกัน เพียงแต่ว่าเราประกาศตนว่าเป็นพระป่าแล้ว พระป่าคือพระที่ปฏิบัติ พระบ้านคือว่าเขาก็เป็นพระเหมือนกัน แต่เขาศึกษาเล่าเรียนมา เขาเป็นฝ่ายปกครอง นี่พระวัดบ้าน วัดบ้านเขาก็ปฏิบัติได้ ถ้าคนที่ปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติจริงนะ

ทีนี้คำว่า “พระป่า” ใช้คำว่า “พระป่า” ตี๋ห่อเข้าไปว่าพระป่าแล้วทำอะไรจะถูกไปหมด...ไม่ใช่ มันก็ธรรมวินัยอันเดียวกันนี่แหละ แล้วพระป่าที่ไม่มีจุดยืนมันก็ไปตามเขา มันก็จะให้พรไปตามเขา ถ้าให้พรไปตามเขา

เราจะไม่ให้พรเขา เราจะอธิบายอย่างไรให้เขาเข้าใจได้ ถ้าเราไปบิณฑบาตนะ บิณฑบาตแล้วไม่ให้พร เดินไปเลย พรุ่งนี้เข้าบิณฑบาตไปนะ เขาไม่ใส่หрок เขาไปใส่ของคี่อื่นแล้ว เขาไม่ใส่

เพราะพระเวลาปฏิบัตินะ ไปอยู่ที่ไหนจะไปเผยแผ่ธรรม ถ้าเริ่มต้นไปมีทิฏฐิมีมานะ ไปถือตัวถือตนว่าเราทำถูกต้อง ถ้าเราทำถูกต้องนะ เราจะเผยแผ่ธรรม เผยแผ่ไม่ได้หрок เขาไม่เปิดรับ เขาไม่สนใจ

แต่ถ้าเขาจะเปิดรับนะ เราไปทางนั้นแล้วเราค่อยๆ บอกเขา เราค่อยๆ บอกเขาว่าอะไร ผิดอะไรถูก ถ้าคนรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก เขาจะได้คิด เพราะทุกคนต้องการความถูกต้อง ไม่มีใครต้องการความผิด ไม่มีใครต้องการบาปกรรม ทุกคนต้องการบุญทั้งนั้น

แต่ถ้าเวลาสังคมแบบนั้นนะ มันถึงบอก เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มงคล ๓๘ ประการ เกิดในประเทศอันสมควร ในประเทศอันสมควร ในประเทศที่ถูกต้องดีงามใจ เกิดในประเทศอันไม่สมควร ประเทศไม่สมควร ที่เราบอก ทางภาคเหนือนี้ไปอย่างหนึ่งนะ ในประเทศพม่าเขาก็มีความเชื่อไปอีกอย่างหนึ่งนะ เราเป็นเถรวาทเหมือนกันนี่แหละ เพราะอะไร

เพราะหลวงปู่ชอบ ในประวัติของหลวงปู่ชอบ ท่านไปในพม่า ไปบิณฑบาต ไม่ได้กินหรรษา แต่พระพื้นถิ่นเขาสงสาร เขามาดูบาตรหลวงปู่ชอบว่ามีอาหารไหม หลวงปู่ชอบบิณฑบาตไม่ได้อาหารเลย เพราะเป็นพระไทย บิณฑบาตแบบพระไทย คือเดินไปตามหน้าบ้าน ไม่เข้าบ้านเขา

ฉะนั้น พระพม่าเขาบอกว่า “ไป ไปตามผม ผมจะพาไป” หลวงปู่ชอบก็ตามเขา เขาเดินเข้าไปในบ้านเลย เดินเข้าไปในบ้าน เขาเดินเข้าไปในครัวเลย เขาดักบาตรกันอย่างนั้นนะ เขาดักบาตรกันอย่างนั้น เพียงแต่ที่เราเห็น เราไปดูสถานที่ท่องเที่ยวเขาทำไว้แล้ว แต่พื้นถิ่นเขาเป็นอีกอย่างหนึ่ง

มีพระเรา เวลาพระเราไปพม่า เขามาเล่าให้ฟัง เราก็ไม่เคยไป เขาบอกว่า พอดกกลางคืนขึ้นมา ชาวบ้านเขามี โทษนะ พวกผู้หญิงเขาจะมานวดให้ เขานวดให้พระได้

อันนี้เขาจะมานวดให้พระเรา พระเราบอกไม่ได้ๆ ประเพณีของเราไม่ได้ๆ แต่ของเขา เขาทำกันจนเคยชินนะ ของเราไม่ได้ อันนี้ผิดไหม

ถ้าพูดถึงพระยืนบิณฑบาตแล้วเป็นอาบัติทุกกฏผิดไหม

ผิด เป็นอาบัติแน่นอน แต่ของเราไม่เคยขนาดที่ให้ผู้หญิงมานวดให้ ไม่มี พวกเราทำกันไม่ได้ อย่างนี้เราเห็นชัด เราจะให้เห็นเป็นสเต็ปๆ ขึ้นมา ถ้าเป็นวิวัฒนาการของดารวินอย่างนี้ อย่างนี้มันไม่ใช่ วิวัฒนาการอย่างนี้มันไม่ใช่

วิวัฒนาการของดาววิวัฒนาการที่ดีไซ้ใหม่ มันพัฒนาสิ่งที่แข็งแรง วิวัฒนาการของสายพันธุ์ สายพันธุ์ที่แข็งแรง สายพันธุ์ที่ว่ามันพัฒนาสายพันธุ์ของมันขึ้นไป ถ้าเป็นคุณงามความดี การทำคุณงามความดี เราว่าเป็นพัฒนาการที่มันจะเป็นคุณงามความดี แต่ถ้ามันไหลลงไปทางกิเลสตัณหาความทะยานอยาก โอ้อย่างนี้เราว่ามันไม่ถูกต้อง ถ้ามันไม่ถูกต้อง

ที่นี้ถ้าย้อนกลับมา ย้อนกลับมาว่าพระปาเขาไม่เห็นทำเลย

พระปา เพราะอะไร เพราะมันมีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มีครูบาอาจารย์เราพาทำมา เพราะสมัยก่อนนั้นเรื่อง กบปิย กโรหิ ก็ยังไม่มี ผ่านีสีทนะก็ไม่มี ทุกอย่างไม่มีหมด ตอนที่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านออกประพฤติปฏิบัติ พวกนี้ยังไม่มีทั้งนั้นนะ แล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไปดูใจ ตั้งแต่สมัยพระจอมเกล้าฯ พระจอมเกล้าฯ เห็นว่าธรรมวินัยในพระไตรปิฎกอย่างหนึ่ง แต่พฤติกรรมของพระที่ทำกันอยู่มันเป็นอีกอย่างหนึ่ง ท่านถึงพยายามฟื้นฟู ฟื้นฟูขนาดไหน เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็มาฟื้นฟูของท่านต่อเนื่องไป ต่อเนื่องแล้วท่านมีหลักใจด้วย เพราะหลักใจท่านพิจารณาของท่าน

ฉะนั้น ผ่านีสีทนะ กบปิย กโรหิ พวกวินัยที่เราถือกันอยู่นี้ ที่มันฟื้นฟูมานี้ มันก็ด้วยการฟื้นฟูของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฟื้นฟูมา เพราะใครทำแล้วมันตัดสินใจไม่ได้ว่าถูกหรือผิด ใจ เพราะเวลาศึกษาขึ้นมาแล้ว บาลีฯ มันก็เหมือนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเวลาแปลมาแปลผิดแปลถูก แปลตามความเห็นของตัวเอง แล้วพอแปลตามความเห็นของตัวเอง แล้วสังคมมันก็มีเชื่ออย่างนั้น สังคมก็ไปอีกอย่างหนึ่ง

แล้วคนที่จะมาเผชิญกับหลักความจริง สิ่งที่เราฟื้นฟูมานี้ สังคมไทย พระไทย พูดถึงถ้าคนที่ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้ระลึกถึงหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไม่ได้ระลึกถึงครูบาอาจารย์เราที่ฟื้นฟูมานะ แล้วฟื้นฟูมานี้ ฟื้นฟูมาที่อุโบสถสังฆกรรม ทุกๆ อย่างฟื้นฟูมาทั้งนั้นนะ

ถ้าพูดอย่างนี้แล้วมันสะท้อนใจอันหนึ่ง สะท้อนใจอันหนึ่งว่า เหมือนกับว่าพระปากี่ชื่นชมพระปากี่เอง เราถึงว่าเหมือนกับเราชื่นชมกันเอง แต่ต้องศึกษาก่อนสิ เราไม่ได้ชื่นชมกันเอง เราต้องการความจริง

เพราะเวลาใครบวชแล้ว ถ้าใครบวชนะ ใครบวชมา ตั้งใจว่าจะบวชแล้วจะปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ ทุกคนก็ต้องการเส้นทางเดินที่สะอาดบริสุทธิ์ เส้นทางเดินที่

จิตใจนี้ให้พ้นจากทุกข์ได้ มันก็ยังศึกษา ศึกษาโดยที่เรามีตัวตนของเรา มันเป็นผู้ที่หวาดระแวงว่าจะจริงหรือไม่จริง ถ้าจริง ๆ มันต้องศึกษา มันไม่ใช่พวกเขาพวกเราทั้งสิ้น แต่มันเป็นเพราะว่าเราตั้งใจว่าจะต้องไปให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ แล้วเส้นทางที่จะไป เราจะเชื่อใครได้ไง

พอมาศึกษาแล้วมันจะเห็นเลยว่า เส้นทางที่มา ใครเป็นคนฟื้นฟูมา เส้นทางที่มา ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกก็มี แล้วมันก็มีการนับถือความแปลกๆ เยอะแยะไปหมด นี่พูดถึงเราปฏิบัติถ้าพูดยังไม่กว้างไกล

ถ้าพูดกว้างไกลนะ ศึกษาไปตั้งแต่สมัยพุทธกาล เวลาพระกัสสปะทำสังคายนา เถรวาทๆ พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ แล้วพระผู้เฒ่าที่มา พระกัสสปะบอกเขาเอง บอกว่า บัดนี้พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ได้ทำสังคายนาแล้ว พระองค์นั้น จำชื่อไม่ได้ พระที่มีอาวุโสบอกว่า ที่สังคายนาแล้วก็ถือกันไป เราจะถือตามที่เราได้ฟังจากปากขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นั่นนะ พอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไป แดกเป็น ๑๘ นิกาย แล้ว ๑๘ นิกายขึ้นไปเป็นมหายาน ขึ้นไปเป็นมหายานทางเหนือ นั่นนะ ไปแล้วมันแยกย่อยไปอีกเป็นวัชรยาน พอวัชรยานก็แยกย่อยไปอีก อัจฉริยวาท อัจฉริยวาทคืออาจารย์เป็นใหญ่แล้ว อาจารย์เป็นใหญ่มันก็เหมือนเกจิอาจารย์นะ ไปดูสิ เกจิอาจารย์องค์ไหนเคร่ง เกจิอาจารย์องค์ไหนมีความเห็นอย่างไร มันก็เชื่อตามๆ กันไปหมดเลย อันนี้เราต้องศึกษาว่า ถ้ามันเป็นอัจฉริยวาทมันเป็นความเห็นของผู้เฒ่า แล้วถ้าผู้นำที่ดี ผู้นำที่แทงทะลุ ผู้นำก็อีกเรื่องหนึ่ง แล้วถ้าผู้นำที่ไม่มีปัญญาละ

ฉะนั้น ของเราเถรวาท เรามีบาลี บาลีคือพระไตรปิฎกที่จดจารึกมา พระไตรปิฎกที่จดจารึกมา เราเชื่อกันตามนั้น ถ้าเราเชื่อกันตามนั้น มันจะย้อนกลับมา ย้อนกลับมา พระปิณฑบาตยืนยันให้พรเป็นอาบัติหรือไม่

มันอยู่ในที่จดจารึกมานี้ มันอยู่ที่จดจารึกจากพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ เถรวาทนี้ ที่พระกัสสปะกับพระอานนท์ ครูบาอาจารย์ท่านทำสังคายนามา แล้วจดจารึกมา มันอยู่ในเสฉยวัตรนี้ อยู่ในที่เราสวดปาฏิโมกข์กันนี้ มันมีอยู่จริงใจ มันมีอยู่จริง มันมีกฎอยู่จริง แล้วมันมีการกระทำอยู่จริง ฉะนั้น ถ้าเวลาครูบาอาจารย์เราท่านฟื้นฟูมา ท่านยึดตรงนี้ ท่านยึดตรงนี้แล้วเรา

จะทำให้เป็นแนวทาง มันเหมือนกับสิ่งที่สังคมเขาไม่เชื่อถือ สังคมเขารวบรวม แล้วมีผู้นำคนหนึ่ง จะทำให้สังคมมันคงขึ้นมา สังคมเขาไม่เชื่อหรือ

นี่เหมือนกัน มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นขึ้นมา ท่านจะพาขึ้นมาให้มันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ถ้าไปอยู่ในสมัยนั้น เพราะหลวงตาท่านเขียนในประวัติหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่าน ออกอุทนต์ไป เพราะว่าท่านห่มผ้าสีกรัก สมัยนั้นเขาห่มแต่ผ้าสีเหลืองๆ ชาวไร่ชาวเขา เขาอยู่ใน เขาของเขา พอเจอพระ เจอพวกนี้ แม้แต่เด็กร้องไห้วิ่งหนีกันเลย เขาไม่เชื่อ ไม่ใช่ไม่เชื่อนะ เขา กลัวด้วย เพราะอะไร เพราะมันห่มผ้าสีเหลืองกันหมดใช่ไหม ผ้าสีกรักยังไม่คุ้นตาเขา

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ ใครห่มผ้าสีกรักเป็นพระป่าๆ มันเลยไปอยู่ที่สีผ้า สีผ้าเขาก็ไป โรงงานย้อมผ้า โรงงานย้อมผ้า พระอรหันต์เต็มเลย เพราะสีมันสีดำเลย ไม่ใช่สีกรัก

มันไม่ได้อยู่ที่สี มันอยู่ที่ธรรมวินัย มันอยู่ที่การประพฤติปฏิบัติ นี่ มันอยู่ที่นี้ ถ้ามันอยู่ที่นี้ แต่คนที่จะทำมันต้องเข้มแข็ง ต้องมีอำนาจวาสนาบารมี จากคนที่เห็นพระยังวิ่งหนีเลย แล้ว ท่านทำอย่างไรจนให้คนเชื่อมั่น

เชื่อมั่น เห็นไหม พระไตรปิฎกมันมีมา ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว แต่สังคมมันเหลวแหลก คุณ สังคมที่เขาไม่เชื่อถือมันไปอีกอย่างหนึ่งเลยนะ ที่นี้ของเรา ครูบาอาจารย์ท่านฟื้นฟูมาจนเป็นที่ เชื่อมั่นของสังคมว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่

แต่ในปัจจุบันนี้เวลาพระบิณฑบาตแล้วยื่นให้พร มันมาจากทางเหนือ มาจากพระไทย ใหญ่ เพราะเขาเชื่อกันอย่างนี้ ถ้าเขาเชื่ออย่างนี้ แต่เดิมเจ้าคุณอุบาลีฯ สิ่งที่ว่าหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไปแก้ไข พยายามส่งมาเรียน ส่งมาเรียนให้รู้จริง ให้แม่นยำในกฎหมาย ในธรรม วินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่ถ้าคนอำนาจวาสนามันอ่อนแอ วัฒนธรรมเวลามันฟื้นฟูขึ้นมา มันกลบหมดเลย มัน กลืนกันไปหมดเลย แต่ถ้ามีความเข้มแข็งนะ พระเรามีความเข้มแข็ง อะไรถูกต้องนะ เราอยู่ที่ ความถูกต้อง

ฉะนั้น อย่าว่าแต่ภาคเหนือเลย ตอนนี้มาเกือบทั่วประเทศไทย บิณฑบาตมาแล้วก็เล่นคอนเสิร์ตกลางถนนนั่นนะ ยถา วาริวหาฯ ไ้คนฟังก็ชื่นใจ แหม! บุญเยอะไปหมดเลย แล้วพระที่เขาบิณฑบาตแล้วเขาไม่ให้พรนั้น ไ้คนที่ใส่บาตรได้บุญหรือเปล่า

นั่นนะได้บุญ ได้บุญเพราะปฎิภาหก เขาตั้งใจของเขามาแล้ว เขาทำบุญของเขาแล้วก็จบแล้ว บางคนนะ ลูกศิษย์ของเราบางคนบอกว่าเวลาพระให้พร เขาหลุนหนี เขาไม่รับเลย พระหน้าแตก

ไ้พระเวลาให้พร ไ้โฮ! รู้สึกว่ามันขลังนะ แหม! ใครๆ ก็มอเงาะ อ้อ! มันดีมาก เวลาไปให้พรคนที่เขารู้้นะ เขาไม่รับ เขาหลุนหนีเลย เพราะเขารู้ว่ำนั่นมันเป็นความผิด มันเป็นความผิด เป็นความไม่ถูกต้อง

ถ้าจะให้พรก็กลับไปวัด ต้องนั่งลง ภิกษุนั่งลง โยมก็นั่งลงหรือโยมยืนอยู่ ไม่ผิด แต่ถ้าภิกษุยืนอยู่ คือว่าเราเคารพเขา ผู้มีศีลไปเคารพฆราวาส เคารพคฤหัสถ์ แล้วแสดงธรรม มันผิดตรงนี้ มันเหมือนกับเราเคารพเขา เคารพเขาแล้วแสดงธรรม

ฉะนั้น ในเสขียวัตรเว้นไว้แต่ผู้เจ็บไข้ได้ป่วย เพราะคนป่วย คนป่วยเขานั่งไม่ได้ เว้นไว้แต่คนป่วย เว้นไว้แต่คฤหัสถ์ป่วยหรือพระป่วย ถ้าพระป่วยนะ อย่างเช่นชราคร่ำคร่า พอร่างกายชราคร่ำคร่า เราจะทำอะไรให้มันถูกต้องเหมือนกับวัยรุ่นมันเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้นะ มันเป็นอาบัติใหม่ มันก็เป็นอาบัติ แต่เราก็จะทำเฉพาะตน เฉพาะผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยนั้น ถ้าพระป่วย

พระพุทธรเจ้าทำอะไรเรียบง่าย แล้วให้ทำได้คล่องตัว ไม่ทำอะไรให้มันลำบาก แล้วทำอะไรแล้วมีขั้นตอนมาก พระพุทธรเจ้า อะไรที่มันเคร่งครัด อะไรที่มันทำแล้วมันวุ่นวาย ไม่ใช่ธรรมวินัย ธรรมวินัยเรียบง่าย เรียบง่ายแล้วสะอาดปลอดโปร่ง ไม่มีสิ่งใดตกค้าง ธรรมวินัยของพระพุทธรเจ้าเรียบง่าย

แต่ถ้าธรรมวินัยอะไรต้องพิธีกรรมเยอะ ไ้นั่นไม่ใช่แล้ว ไม่ใช่ เพียงแต่ว่าพวกเราไม่ได้ศึกษาจริง ถ้าศึกษาจริงแล้วนะ จะรู้เลยว่าอะไรถูกต้อง อะไรไม่ถูกต้อง ถ้ามันไม่ถูกต้อง นี่พูดถึงว่าเวลาพระให้พรไ้

นี่พูดวันนี้พูดยาวมาก พูดยาวมากกว่า มันเหมือนกับของพื้นๆ ของที่เรามองให้ถูกก็ได้ มองให้ผิดก็ได้ แต่ที่ว่ามันของพื้นๆ มันทำให้ศาสนาแบบว่าเรียวแหลม เราใช้คำว่า “เรียวแหลม” นะ ศาสนานี้จะเรียวแหลม เพราะว่าในการประพฤติปฏิบัติดีความแล้วก็ทำไปเป็นโลกหมดใจ พระพุทธเจ้าบอกว่า ๕,๐๐๐ ปีแล้วนะ พระเราจะมีแค่ผ้าเหลืองเหมือนหูกกระต่ายปักไว้เท่านั้นเอง

ตอนนี้เราก็ดูไปที่ญี่ปุ่น ดูไปที่เกาหลี พระที่ว่าเขาเป็นฆราวาสนะ ถึงเวลาจะทำพิธีกรรมก็มาห่มผ้าเป็นพระ ห่มเสร็จแล้วเขาก็เอาผ้าทิ้งไว้ กลับไปอยู่บ้าน พระของเขาเป็นอย่างนี้ พระญี่ปุ่น พระเกาหลีเป็นอย่างนี้มานานแล้ว เวลาเขามาทำพิธีกรรม เขาก็นุ่งห่มเป็นพระ พอเสร็จจากงานแล้วเขาก็กลับบ้าน เขาก็มีครอบครัว มันมีตัวอย่างให้ดูนะ

แล้วของเรา พระกับโยมก็เหมือนกัน ทุกอย่างก็เหมือนกัน วันหลังพระก็ไปอยู่บ้านไปว่าศาสนาจะเรียวแหลม เรียวแหลมเพราะว่าเราไม่มีระยะห่าง

พระก็คือพระ โยมก็คือโยม คฤหัสถ์ก็คือคฤหัสถ์ ภิกษุก็เป็นภิกษุ ภิกษุต้องอยู่ในอาวาส ภิกษุไม่ใช่ไปอยู่บ้านอยู่เรือน ถ้าอยู่บ้านก็เอาความสะดวกไป นิมนต์มาบ้านแล้วก็อยู่ที่บ้านซะเดือนหนึ่ง คราวหน้ามาสองเดือน คราวต่อไปอยู่นี่เลย นี่มันเรียวแหลมไปอย่างนั้น เพราะอะไรก็ได้ ทำอะไรก็ได้ อะไรก็ได้ ถ้าวิวัฒนาการอย่างนี้เราไม่เห็นด้วย ถ้าวิวัฒนาการทำเพื่อคุณงามความดีต่างๆ เราเห็นด้วย

ฉะนั้น มันมองตรงนี้ไง มันมองว่า สิ่งที่ยุทธวินัยมันยังชัดเจนอยู่ แล้วกรณีที่เกิดขึ้น ถ้าพูดถึงวัฒนธรรมประเพณีมันมาจากไหน ชุมชนนั้นเขาทำอย่างนั้นเพราะเหตุใด

อย่างของเรา อย่างเช่นวัดป่าเรา หลวงปู่มั่นท่านบิณฑบาตเสร็จแล้วท่านมาที่ศาลา บิณฑบาต ท่านให้พร อย่างเช่นเขาเดินทางทางเรือ เขาบิณฑบาตทางเรือ เขาก็ให้พรได้ เพราะเขานั่งอยู่ในเรือ มันต้องดูความสมดุล ดูสถานที่ ดูกาลเทศะ อะไรสมควรไม่สมควร เพราะองค์ประกอบของเสขียวัตร องค์ประกอบของวินัยมันมี ก็จับอันนั้นเป็นตัวตั้ง แล้วเราทำเข้าองค์ประกอบหรือไม่เข้าองค์ประกอบ แล้วถ้าไม่เข้าองค์ประกอบ เราทำให้ถูกต้อง แล้วฝ่ายปกครองเขาต้องจัดการ ที่นี้มันลามจนเป็นของถูกไปหมดแล้ว ฉะนั้น พระองค์ใดทำถูกเป็นผิด

แล้วกันแหละ พระองค์ไหนบิณฑบาตแล้วไม่ให้พระนะ เป็นสัตว์ประหลาด ถ้าพระองค์ไหน
บิณฑบาตแล้วให้พร เออ! ใ้เป็นพระดี

ไ้ฉันมันเรื่องของเขา แต่ของเรา เราไม่ให้ ถ้าจะให้ก็ให้ที่นี้ มาให้ที่นี้เท่านั้น ฉะนั้น มัน
ให้ มันต้องให้มันถูกที่ถูกทาง กาลเทศะมันจะเป็นประโยชน์ นี่พูดถึงว่าพระบิณฑบาตยื่นให้พร
เป็นอาบัติทุกกฏจริงหรือไม่ จริง เอวัง